

*Tiskovni
put -
Kao lič. Radnik
- KPD Tuzla* (A)

Broj: 15-51/196
Dana, 01.02.1996. godine

Z A P I S N I K

GRADANIN: HALILOVIĆ SULJO, sin Muharema, rođen 01.02.1960. godine u Bajramovićima, opština Srebrenica, po zanimanju radnik, zaposlen u fabrici akumulatora u Potočarima, Bošnjak, državljanin R BiH, JMB , privremeno nastanjen u OŠ "Miladije" Tuzla, na okolnosti boravka u agresorskim konc. logorima, ovlaštenim službenim licima dao je slijedeća:

I Z J A V U

Nakon što su četnici izvršili opšti odlučujući napad na Srebrenicu, ja sam zajedno sa vojno sposobnim stanovništvom pokušao da se preko šuma probijemo do slobodne teritorije. Zajedno samnom je krenuo i moj sin Halilović Almir, rođen 25.08.1979. godine, koji je nestao kada je na kolonu otvorena vatra u blizini Kamenice. Kada smo krenuli iz Srebrenice 11.07.1995. godine u jednom potoku je od granate poginulo pet ljudi, od kojih ja ne poznajem ni jednog.

U blizini Kamenice, a prije prelaza asfaltnog puta K.polje-N.Kasaba kod mjesta Kaldrmica, na kolonu je otvorena vatra iz praga, artiljerijskog, pješadijskog oružja sa svih strana. Četnici su na nekim mjestima bili veoma blizu po čemu sam zaključio da smo opkoljeni. Nakon što smo se organizovali, pružili smo otpor i otvorili uski prolaz u obruču, kroz koji je prošla većina ljudi. Od posljedica četničkog napada poginulo je po mojoj procjeni oko 1000 ljudi, a više stotina ranjenih. Pošto je već padala noć, ja nisam mogao vidjeti i prepoznati nikoga od ubijenih.

Iznijeli smo ranjenike na brdo, dok su naoružani otišli da obezbijede prelaz preko asfalta.

Ja i moj brat Emin smo na brdo iznijeli komšiju Avdić Saida, sin Dauta iz Bajramovića kojeg je razbila detonacija. Stotinjak metara dalje ponovo je na kolonu nas koji smo nosili ranjenike otvorena vatra iz pješadijskog naoružanja, kada je Avdić Said ranjen u noge. Tu je kolona ponovo razbijena. Mi smo ostavili Saida u nekoj paprati, a narednih sedam dana sam proveo na tom prostoru i pokušavao pronaći svog sina. Vidio sam grupe civila koje su se predavale četnicima i koje su četnici vodili u pravcu Kravice.

Tunarajući za to vrijeme po tom prostoru, vidao sam grupe naših civila koje su se predavale četnicima. Obilazeći ovo mjesto među poginulima sam tražio svog sina, ali nisam ga našao. Primijetio sam da su poginuli veoma brzo mijenjali izgled, bili su naduti, pocrnjeli u licu i slično. Tu sam našao grupu od osam ljudi, od kojih znam Bektić Begu, sin Bekte iz Srebrenice, sa kojima sam prešao asfalt i stigao na brdo Udrč, gdje smo zatekli veliki broj ljudi iz Srebrenice njih oko 400.

Odatle sam sa Bektić Begom i dvojicom nepoznatih lica krenuo u pravcu Snagova, ali vidjeli smo četničke linije i odlučili da se vratimo u Žepu jer smo čuli da je tamo sigurno. U selu Hrničići, u blizini Kravice, pridružilo nam se još 5 lica među kojima sam poznavao ženu po imenu Danka, odnosno Dankica, prije rata živjela u Srebrenici, bila udata za Sejfu, mesara, a potom za nekog milicionara. Tu je bio i neki Mujo zv. "Dvica" sa Budaka kod Potočara. Naišavši na zasjedu razbili smo se u 2 grupe, a ja sam sa Bektićem, Dankom i Mujom uspio preko Kamenice doći do Žepe gdje sam ostao sve do pada Žepe 29.07.1995. godine. Kada je pala Žepa ja sam sa još 8 lica iz Srebrenice, među kojima su bili moj brat Emin, Mulalić Šefik, sin Jusufa iz Bajramovića, opština Srebrenica, otišao u Bajramoviće u svoju kuću. Nakon

Halilović Suljo

5-6 dana otišli smo u Sućesku, gdje smo pronašli oko 250 lica koja nisu uspjela doći do slobodnih teritorija i koji su planirali svoj odlazak. Negdje u avgustu 1995. godine odlučio sam da sa dva lica koje sam tu upoznao, a to su bili Suad, sin Hajdara, star oko 30 godina, iz Zapolja, opština Bratunac i Kadrija iz Voljevice, star oko 30 godina, krenemo u Srbiju. Tokom jedne noći nas trojica smo preko Drine došli u Ljuboviju, ali pošto nismo našli nikog ko bi nas povezo u unutrašnjost Srbije mi smo se sutradan vratili u Bajramoviće. 12. oktobra 1995. godine ja i još osmorica ljudi i to Mandžić Ramiz, Mandžić Mevludin, sinovi Rame iz Kutlića, opština Srebrenica, moj brat Halilović Emin, Tabaković Emin iz Zalužja, Baraković Vahdet, Hadžibulić Mahmut, sin Redžepa iz Bajramovića, Alić Fahrudin iz Voljavice, Jusić Senad, sin Eneza iz Bajramovića, preko Drine prešli u Ljuboviju. U Ljuboviji smo se razdvojili u tri grupe. Ja sam bio u grupi sa svojim bratom Eminom i Hadžibulić Mahmutom. Sjeli smo u taksu i krenuli za Valjevo. U blizini Osečine smo zaustavljeni od strane policije koja nas je privela u stanicu nakon što smo rekli da smo iz Srebrenice. Odatle su nas isti dan policijskim autom prebacili u Šabac u neku zgradu gdje smo našli Baraković Vahdetu i Jusić Senada. Svu petoricu su odmah prebacili u Ljuboviju u SUP. Sutradan su nas petoricu prebacili u Bratunac, prostorije DP "Kaolin". Tu nas je ispitivao Nikolić Momir zv. "Penzijica", koji je bio prije rata nastavnik ili profesor i šef obezbjeđenja izvjesni Slobodan, žena mu je radila u društvenoj prodavnici kod DC-a u Bratuncu.

Izvjesni "Truljo" iz Podgraca vojni policajac, me je tukao oko dva sata pendrekom. Nakon ove tuče sam mislio da neću preživjeti. Posljedice tuče osjećam i danas. Nakon nekoliko dana iz Srbije su doveli Alić Fahrudina, Tabaković Emina, koji su uhvaćeni u N.Sadu, a kasnije i braću Mandžić Mevludina i Ramiza koje je srbijanska policija uhvatila u Beogradu.

18. oktobra 1995. godine u zatvor "Kaolin" dovode braću Ademović Šefika, Ademović Refika, braću Osmanović Abida, Vakju iz Podševara, Ademović Sadika iz Puzulića, Karamujić Refika iz Sasa i Dozić Nežira iz Zabojne. Isti dan su nas povezanih očiju kamionom prebacili u Knežinu u neku staru ambulantu, gdje smo ostali do 25. oktobra 1995. godine. Tu su tukli naročito Ademović Šefika kojem su lice isparali nožem.

25. oktobra 1995. godine su nas šesnaest povezanih očiju i ruku ubacuju u autobus. U prvom trenutku sam pomislio da smo samo nas šesnaestorica, ali kada sam počeo ~~da~~ ~~prozivati~~ shvatio sam da nas je u autobusu puno više. Autobusom smo prebačeni u KP dom Foča, gdje sam upoznao osmoricu logoraša iz Srebrenice koji su bili zatvoreni u Milićima i zajedno sa nama su prebačeni preko Knežine u Foču. To su Ržanović Kasim iz Podosoja, opština Srebrenica, Gabeljić Šefik iz Bučinovića, Gabeljić Nail iz Bučinovića, Hurić Muradif iz Šadića kod Vlasenice, izvjesni Ahmet iz Zilića, opština Vlasenica, Hasanović Nedžad iz Krivače, opština H.Pijesak, Jusupović iz Kravice, opština H.Pijesak, Mustafić Selim iz Pobuđa. U KP domu Foča ukupno je bilo 77 logoraša. Za vrijeme boravka u KP domu Foča sam tri dana radio u rudniku Miljevića ali sam onda oslobođen zbog povreda koje sam zadobio u Bratuncu, a ostali logoraši su radili u rudniku, ekonomiji.

Razmijenjen sam u grupi od 74 logoraša u Sarajevu 28.01.1996. godine

Nemam više šta da izjavim, glasnik diktat izjave sam slušao i u formulaciji iste i sam učestvovao, te je prihvatam kao svoju, što potvrđujem svojeručnim potpisom.

GRADANIN:

Halilović Suljo

Halilović Suljo

ZAPISNIČAR:

W. Boran

OVLASŢENA SL. LICA:

Reverić
Chiric